

== „ÉN VAGYOK
AZ ÚT, AZ IGAZ-
SÁG ÉS AZ ÉLET.” ==

== „SENKI NEM
MEHET AZ ATYÁ-
HOZ, HANEM ÉN
ÁLTALAM.” ==

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

THE GOSPEL MESSENGER

AZ AMERIKAI MAGYAR BAPTISTÁK HIVATALOS KÖZLÖNYE.

PUBLISHED MONTHLY BY THE HUNGARIAN BAPTIST ASSOCIATION.

Kéziratok, reklamációk a szerkesztőséghez intézendők. — Editor's office: 7114 Grand Ave. Cleveland O

BIRÁSKODÁS A FARIZEUS HÁZÁBAN.

Luk. 7, 36—50.

Az Üdvözítő nem tért ki a ravasz farizeusok elől. Nemcsak a bűnösök és publikánusok hajlékait kereste fel, hanem elfogadta a farizeusok meghívását is, hogy öniságára szívükön munkálkodjon. Így tért be Simon házába is, ez kérte, hogy látogassa meg őtet. Abban a társaságban az asztal körül, nyílik az ajtó, s belép egy városszerte ismert bűnös nő. Most bírásokási jelenet játszódik le a farizeus termében.

Látható itt egy súlyosan vádolt, ki önmagát adja be és ítéli el.

Nevét nem tudni. A hagyomány pótolni akarta, mely szerint Mária Magdolna lenne a neve, kiből az Úr (Luk. 8, 2.) hét ördögöt űzött ki. De ennek azonosságát legkevésbé sem lehet bizonyítani, de az igaz, hogy bűnös nő volt. Ezen a címen ismerték a városban, mivel elhagyta az ifjúság vezérgjét és az erény útját, de életében többször érezhető lelkiismeretének nyugtalanításait. Ki vezet pártfogásba? Ekkor ragadja meg őt az isteni kegyelem s érintkezésbe hozza Jézussal, hogy egy szép napon hallgatói közé vegyen, mely alkalommal Jézusnak a bűnösök

vébe hatnak. Beismeri bűnösségét, felhagy szennyes foglalkozásával, s egyedüli kívánsága, hogy bűnei megbocsáttassanak. Nevünk és társadalmi állásunk lényegesen különbözhet, de az Istennél levő állományi lajstromban ez áll felülünk írva: bűnös bűnös. Az elkövetett bűnök számtalan vádolót képesek előállítani.

A bűnös nő önitételében az önkéntes jelentkezést az önkéntes bevallást követi. Szeméből ömlik a könnyápor, haját Jézus lábainak törölgetésére használja, hogy ezáltal bűnösségét és méltatlanságát alázatosan beismerve, ajkai esőkolgatóják Megmentőjének lábait, hogy ezáltal iránta érzett szeretetét kifejezze, a kenettel pedig feláldozza legbeeseseb kincsét. Így foglald el te is önkéntesen helyedet bűnösséged tudatában Jézus lábánál, mely áldozattal, szívbeli szeretettel, s áldozd fel magadat egészen neki!

Simon a kevély vádoló, ki csak másokat vádol. Simon magyarul „meghallgatott.” Az Üdvözítő által használt hasonlathoz azt lehet következtetni, hogy a közelmúltban neki is teljesült valami kérése. Mint farizeus teljesíti a törvénynek betűit, ajtatoson jár a templomban, bőjtöl kétszer hetenkint, s megadja dézmáját mindenéből. A bűnös nőhöz hasonlítva magát, mennyivel tisztább ő! Az Üdvözítőnek tekintettel elbizakodottságuk-

ra, mikor hivatkoznak jó hírűkre, templomba járásukra, alamizsnálkodásaikra, Simonban önmagukra ismerhetnek.

Simon ferde tekintetet vet a bűnös nőre, megítél. Annak könnyeivel nem törődik, mert véleménye szerint az ilyeneknek nincs többé mentség. Nagyon sajnós, hogy napjainkban is vannak olyan erényhősök, kik a mélyen bukottak bűnbánatát színlelésnek tekintik, de szomorubb, ha Istengyermekei nem hisznek ilyenek megtérésében. Óvakodjunk azokat elítélni, kik bűneiket megsíratják, hibáikat belátják, bocsánatot kérnek azoktól, kiket megbántottak, az okozott károkat pedig megtérítik, még ha a legelbukottabbak lennének is ezek! De nagyobb ítéletet mond a farizeus Jézus fölött, ki a bűnös nő iránti szeretetből mindent eltűr, a mit ez vele tesz. Isten népe, ilyen szeretettel buzgolkodjunk! Ha azt akarjuk, hogy a nyomort eltávolíthassuk, a bajokon enyhítsünk, az elveszett fiak és leányok ismét visszakerüljenek megszomorodott családjaikba, a számkivetettek ismét elfoglalhassák helyeiket a társadalomban, a bűnösök Isten gyermekeivé váljanak, akkor a szeretetnek esodatevő erejét kell alkalmazni minden nyomorulton. Ki segít az elbocsájtott foglyokon? Sehol nem akarják őket alkalmazni! Mit tegyenek? Ki nyújt kezét korunk és népiünk eltévelyedett leányai felé? Ki fárad az iszákosok után? Tetté-e már valamit ezen esetetek érdekében? Elítéled, vagy védelmezed azokat, kik önmagukat vádolják és ítélik?

De van itt egy hatalmas védő, ki védelmébe veszi a vádlottat. Ennek neve Világosság a sötétben, otthon az idegenben, élet a halálban. Mily magasztos hírű ez a név a világra szóló perben nyert fényes győzelméről! Híre isteni eredtű, leereszkedő jóság, tisztatan, igazi szentség, teljes világmegváltás! Mint szószólója az emberiségnek eltörölte "a ceremóniáknak ellenünk való kezünk írását, mely nekünk ellenünk vala és azt haszontalanná tévé, a keresztfára azt felfeszítvén." Ez a szószóló gyönyörű védbeszédben szól a bűnös nő mellett, a felhozott példabeszédben elismeri bűneinek nagyságát. Ő az, ki ötszáz Simon az, ki ötven pénzzel adós. Egyedül Jézus engedhetti el mindkettőjüknek. Ember, nagy, vagy kis büntartozásokat nem engedheti el, szép szavakkal nem semmisítheti meg sem el nem felejtetheti. Ezt csak egyedül Jézus teheti kegyelemből. Mily jól eshetet a bűnös nőnek, mikor Jézus a beszéd további folyamán igazolja! Ő nyugodtan hallgathat,

mert Jézus beszél! Így mi is esendben maradhatunk, mikor a sátán bennünket vádol, mikor ellenségeink vádakkal lépnek fel ellenünk. Jézus a mi ügyes védőnk, ki igaz ügyünket diadalra juttatja. De a bűnös nő védelmével Jézus önmagát is igazolta. A példabeszéd választással is bizonyosságot tesz prófétai teltségéről a farizeus előtt, mit az előbb tagadásba vett. A példabeszéd pontosan nyilvánosságra hozza a farizeus gondolatait és titkos kérdezgetéseit, úgy hogy erre a meggyőződésre kellett jutnia: Jézus valóban próféta! Jézus igazolása már azért is szükséges volt, mert a farizeus a Jézus által alkalmazott kegyelmet megvetette. Éppön az a mélyen elesettet kereső és megmentő kegyelemfog majdan ama nagy ítélőnapon is igazolni. Nem fogja szégyelni válszólottait elismerni. Védni fogja minden hívét a sátán vádjaitól, amint a bűnös nőt védelmezte egykor a farizeus házában.

A védő megcsereéli szerepét: igaz bíróvá lesz, ki a kevély vádlót önnönmagával ítélte el, a keményen megvádoltat pedig felmentti.

Különös. Szószóló és Bíró egy személyben! Ez nála lehetséges. A hivatott megvédő Ur az istenteleneket a porba dönti. Ugy lesz ama nagy napon is. Az Atya az ítéletet a Fiúnak adta. Jézus mint bíró mondja ki mindenütt az utolsó szót.

Engedi, hogy Simon maga mondjon ítéletet önmaga fölött: a bűnös nőnek sok bocsátatott meg, mert igen szeretett, nekem kevés engedtetett el, azért kevésbbé szeretek. Az, ki Isten gyermekének vallhatja magát, szereti Istent mint jóltevőjét, de vannak ám fokozati különbségek a szeretetben! Amily módon elítéljük a saját elkövetett bűneinket, ahhoz mérten van Isten iránti szeretetünk. Nemesak azokban nagy ő, kik emberi ítélet szerint a megbocsátás előtt mélységes gyalázatban és bűnökben éltek, hanem azokban is, kik szíveiket a durva bűnöktől elzárták ugyan, de még sem éltek békességben, míg majd nekik is megbocsátatott a "sok." Ha kevés a szereteted Isten népéhez, igédjéhez, napjához, házához, az istentisztelethez, ha nem nyilvánítod szeretetedet könyvekben, szeretetművekben és az Ur ügye iránti áldozatkészségben, akkor önmagad ítéletébe jutsz, azaz: neked kevés bocsátatott meg! Mint igazbíró felmenti Jézus a bűnös nőt. Mily drága ajándék a bünbocsánat elnyerése! Általa mi is felszabadultunk a bün szolgálatától és büntetéstől. Vele bírnak az Istent és

erejét a küzdelemben, vigaszt a szenvedésben, az örökélet reményét, polgárjogot a Krisztus gyülekezetében, az örök üdvösségnek örökségét! A felmentés és ezen javak kiszolgáltatása nem azért történik, mert szeretünk, hanem: mert hiszünk. Ennek a hitnek hála és szeretet a következménye.

Boldog, ki az önvádja miatt, vagy másoktól bevádolva a bíróság előtt e szavakkal bocsátatik el az igazi Bíró által:

„Eredj el békességgel!

W-ge után.

SAVANYU ALMAK.

„Szeretném, ha egyszer meglátogatna, s megkóstolná almáimat az én gyümölcsösomben” mondá egy uri ember barátjának. Ezen kérését ismételte jó néhányszor, de barátja még sem ment el, hogy megkóstolja az almáit, míg végre a tulajdonos azt mondta: „ugy lát-szik, hogy ön nem becsüli semmire sem az én almáimat, azért nem akarja megkóstolni.”

„Hát hogy őszinte legyek” mondá az illető, „én már kóstoltam az ön almáit. Jó idővel ezelőtt arra felé jártam, s a kerítésen kívül találtam a gyümölcsös szélén levő fák egyi kőről egy almát, de mondhatom soha életemben olyan savanyu gyümölcs nem volt a szám-ban.” „Hahaha, barátom, ezt gondoltam”, mondá a gazda. „A gyümölcsös szélére a leg-savanyubb almafákat ültettem, hogy el vegyem velük a gyermekek kedvét, hanem beljebb a gyümölcsösben rőzsedes almáim vannak, azt kell önnek megízlelni.”

A keresztyénség külső látszatra nem valami kíváncsatos valami. Alázatosság, szelidség, isteni dicséret, önmegtartóztatás stb. mindezek a szemlélőre nem hatnak megnyerően, de ha a keresztyénség lényegét megismeri valaki, ha Krisztusnak egészen át adja magát, akkor tudja csak, hogy a keresztyénség mindeneket felül muló gyönyört ad az ember lelkének.

UGYAN KITŐL TANULTA?

Annuska a szoba sarkába játszott bábu-jával. Az asztalról a kávésedény még nem lett kihordva; a mama kiment, de előbb egy darabka cukrot adott a kiscsinnynek.

Annuska kíváncsi és megnézi, van-e még cukor az asztalon? Felpipiskedik, s látja, hogy ott van még a cukortartó, de mivel nem

Csak egy darabkát vesz ki belőle — azt bizonyára nem veszi észre a mama.

Midőn anyja visszatért, mindjárt meglátta, hogy az abroszt lejjebb húzgálta valaki.

„Annus, te nyalakodtál?”

A gyermek hallgatott.

„Anna”, — folytatá szülője — jól tudod már, hogy a jó Isten mindent lát onnan felülről. Ő szereti a jó gyermekeket és bebo-esátja őket a mennyországba; és a rosszak, akik hazudnak, a pokolba jutnak. Megmonda-nál-e nekem az igazat?”

A gyermek ide-oda lóbáztatta lábát és hebegé:

„Igen!”

„No jó van, kedves gyermekem; mindig igazat mondj. Ezuttal nem büntetlek meg, de igérd meg, hogy többé nem teszed.”

„Igen, nem teszem édes mama.”

Annuska tovább játszott bábu-jával, s mondogatá neki, hogy nem szabad hazudni, mert a jó Istenke odafenn megharagszik. De ime, belép a szolgáló és jelenti, hogy a Mol-nárné és leánya jönnek látogatóba.

„Oh azok a csuf fecsegőnők!” — jegyzé meg Annuska anyja.

„Csuf fecsegőnők!” — suttogá a gyer-mek.

Mihelyst beléptek a hölgyek, vidám arcu-lattal eléjük sietett Annuska anyja, s így szólt:

„Oh mennyire örülök! De milyen jól néz ki Molnárné asszony, kedves leánya meg nap-ról-napra szebb. Foglaljanak helyet; vessék le felöltőjüket; hiszen már régóta tudják, mennyire szeretek beszélgetni magukkal.”

Annuska félrelökte babáját és meredt szemekkel bámulta anyját, ki most a „csuf fecsegőnőket” oly szeretetreméltóknak neve-zi. Mikor a látogatás többféle szeretetteljes ömlengés után bevégeződött, Annus anyja így sóhajtott fel: „hála Istennek!” Anna kér-őleg suttog:

„Mama!”

„Mit akarsz?”

„Szeretted a csuf fecsegőnőket?”

„Hallgas, mert mindjárt bekergetlek a hálószobába!”

Apa is haza jő. Nemsokára a szolgáló be-hozott egy számlát, s mondja, hogy a szabó ki-ünn van és várakozik a pénzre.

„Rosszul áll a pénzügyem”, mondá az apa. A feleség tudta mitévő legyen, küldi a

EVANGÉLIUM HIRNÖKE

(The Gospel Messenger)

Az Amerikai Magyar Baptisták tulajdona.

MEGJELENIK MINDEN HÓ ELSŐ HETÉBEN

ELŐFIZETESI ÁRAK:

Egész évre 50 cent
Fél évre 25 cent
Egyes szám ára 5 cent
Magyarországra egész évre 2 kor. 50 fill.

Subscription 50 cents per year.

Előfizetési pénzek a szerkesztő nevére küldendők.

"Mondd meg a szabónak, hogy férjem nines itthon! Majd elvisszük a pénzt."

A szolgáló ment, Anna pedig észrevette, hogy az, amint kifelé indult, alattomban mosolygott.

"Papa", — kiáltá Annuska — "nem vagy te itthon?"

Az anyja bevezette Annuskáját a hálószobába; ott aztán elmélkedhetett az elmaradt feleletről.

Másnap ott heverték a mártásedény eserepei a konyhában. Ki törte volna ti, csakis a nyúlakodó Annuska. Anyja pihatólódzott; hiába volt a kérés és fenyegetés; emlékeztette az Isten haragjára, — de Annuska szilárdan tagadott.

Tizenhárom évvel később egy esinos kékszemű ifju rápillantott a esinos Annuskára, s remegő hangon megkérde őt:

"Szeretsz-e igazán? Akarsz-e feleségem mé lenni?"

Anna kissé összereszt, lesüté szeméit, de majd ismét feltekinte, s fejét az ifju mellére hajtá.

"Nem vagyok esinos" — folytatá az ifju — "szellemes nem vagyok, sem daliás világfi, amilyenek főbben tégedet környékeznak. Gondold meg jól előbb, amit mondasz, vagy eselekedsz. Én hű szívet tudok neked adni, de én is egész szívet kívánok tőled. Itt álunk Isten csillagos ege alatt a Mindenttudó szemei előtt. Ünnepelesen megígérem, hogy csak egyedül tégedet szeretlek. Nos, te-igérheted-e ugyanezt?"

Megígérte "egyetlen Károlynak", aztán hazament és levelet írt:

"Drága Miskám!

Már nem, nem lehet mást tennem. Szívem

majd meghasad, de elég erős voltam. A gazdag M. Károlynak adtam kezemet. De szívem — oh, hiszen tudod — az egyedül a tied!"

Nagy bőségben, dinamizmusban, hiuság és gyönyörökben teltek az évek. Egy napon szomorúan beállit Károly Annuska szüleihez, s rimánkodik:

"Vége, — vége mindennek! Vagyonomat elpusztította, szívemet megtörte; hazudott és megcsalt engemet. Első ígérete szeretetéről alávaló hazugság volt; a hazudozás láncát tovább nyújtotta, míg végre elszakadt!"

"Szégyelje magát" — ripakodik a felbőszült anyós — "hogyan beszélhet ilyenről lányunk felől! Mi mint lelkiismeretes szülők igen szigorúan neveltük, s mindenkor a legmagyobb őszinteséget tapasztaltuk nála. A gyermekségétől megtanulta, hogy az Isten a hazugot utálja és bünteti. Elmondá ő már azelőtt nekem, mi az oka, vejem iram, mert folytonosan zsémbelődik, belémérikül üzletébe, őt meg féltékenységgel üldözi."

Ismét multak évek.

Egy köhögő sápadt nő vánszorog fel a lépcsőn, amelyen valamikor a esinos Annuska fürge lábai ugrándoztak. Az aggr szülők ajtajánál esőngyet... és lerogyik az ajtó előtt. Halála előtt még bevallhatta bűnösségét. Borzadva álltak az összehorult szülők ezen megsemmisült élet előtt. Züllött jelleméről a halál lerántotta a leplet.

"Ugyan miért vétettél az igazság ellen." — kérde siránkozva anyja. — "Mondd csak szegény gyermekem, hol tanultad azokat a gonoszságokat, amelyek anyyire tőnkre tettek?"

"Nála—tok!"

"Mit — nálunk?! Istentelen gyermek, avagy nem tanítottalak bölcsédtől fogva, hogy Isten a hazugokat megbünteti?"

"Én példáitokhoz alkalmazkedtam. Isten bocsásson meg — nekem — nektek is!"

A POLYP KÁRJAI KÖZÖTT.

Egy buvár leszállott a tenger fenekére, hogy egy elsüllyedt hajóból ki emelje az értékes dolgokat. Amint a hajó végén állott, hirtelen egy polyp támadta meg, s a sok karu állat egyenként át ölelte karjaival a buvárt, ki szerencséjére nem vesztette el eszméletét addig, míg jeit nem adott arra, hogy fel huzzák a mélységből. Amint felhúzták, rémülve látták, hogy milyen helyzetben van a szegény

esetlen ember. Nem volt más mód a szabaddulásra, minthogy egy éles késsel egyenként levágták a polyp karjait. Ha késnek ezzel, akkor az emberből lassan ki szívja az állat a vért, s menthetetlenül elpusztul.

Ép így van a bűnös is. A szenvedélyek, Isten törvényével ellenkező szokások a saját romlott természetszülte bűnök mint a polyp karjai úgy ölelik körül, s megfosztják az élet-től. Krisztus ezen bűnöket távolítja el tőlünk, s így birtokjuk általa az örök életet.

VALAMI A HAZASTÁRSÁK RÉSZÉRE.

Egy kis áldozat.

Egy fiatal pár, amely csak néhány nap óta lakta saját új otthonát, az ablaknál állva, ki-ki a maga gondolatjaiba elmerülve élvezte a szép nyári est gyönyöreit. De végre a nő hirtelen megragadta férje kezét és a maga barátságos modorával így szólt.

„Kíváncsi vagyok megmutatni, hogy mennyire szeretlek! Mondj valamit, amit érteni lehetnék, bármily nehéz lenne is az”.

A férj esendes mosollyal, mely szívének jó kedvét visszatükrözte, így szólt:

„Tudnék valamit, csak attól tartok, hogy nagyon nehéz lenne azt megtenned.”

„Oh nem — mondá az asszony nagy lével — csak mond meg, hogy mi az és az bizonyára sikerülni is fog nekem!”

„Nos, úgy kérek, fogadj mindenkor barátságos arccal, ha mindjárt a peccsenye oda égett is, ha a levest elsóztad, ha egy túl öszetört stb. barátságos arccal látva minden bajt könnyebb lesz elviselni.”

„Oh — mondá szeretve az asszony — ez nem valami nehéz dolog, ez magától értetődik!”

„Tehát csak kísérelj meg, hogy mindig könnyűnek fogod-e találni azt”, volt a válasz és a fiatal feleség meg is ígérte ezt.

A férjnek pedig igaza volt, hogy nem volt könnyű dolog ezen esekélynek látszó áldozatot meghozni, ha mindenféle kellemetlenség összejött, fejfájás és fáradtság gyötörte bágyadt tagjait. De a fiatal asszony felvette a harcot és ha férje este szintén fáradtan és néha lehangolva jött haza, úgy nem fogadta őt panaszzal és sóhajjal, hanem egy kedves arc, egy részvétteljes szív, a mely csak hallani akart. Oh mily jól esett s mily üdítőleg hatott ez a férjre! Már előre örült otthon levésének és megelégedve érezte magát házában háke és

nyugalma által. Nem mintha neje minden kellemetlent eltákolta volna előtte, hanem nem mindjárt azzal fogadta őt. És különös, hogy néha nagy kellemetlenségnek látszó dolgok, esendes megfontolás után esekélysegek-ké zsugorodtak össze, amelylyel nem is volt érdemes férjét megterhelni. Azonban fontos dolgokat mint p. o. a nevelésnek gondjait a szülők egy esendes órában megbeszélték egymás közt.

Ezen recept nem volna felhasználható egy fáradt apa, egy lehangolt testvér és egy szomorú nővérnél? Csak kísérelj meg kedves olvasó, ez mindenkor beválik.

A "HA" ELTÁVOLÍTÁSA.

Egy kis leánykát rajta kapott édes anyja, amint egy éles késsel a családi bibliából ki vágott egy darabot. „Mit csinálsz?” kérdé az anyja, midkettőért, a gyermekért s a bibliáért egyaránt aggódva. „Oh, mama én olvastam azon ember felől, ki az Ur Jézushoz ment, s azt mondta: Ha akarod, megtisztíthatok engem; s én azt gondoltam, hogy neki nem kellett volna azt mondani „ha” az Ur Jézusnak, azért vágtam ki a „ha” szót. Ez egy igen helyes eljárás volna minden olyan „ha”-val, mely az Ur erejének, vagy akaratának kétségbe vonását jelenti.

HASZNÁLJUK ISTEN IGÉRETEIT.

Egy szegény nő kapott egy levelet barát-néjától, ki ismerte nyomoruságos helyzetét. A reá következő napon a nagy szükségétől indítva, meglátogatta barát-nőjét, s kért tőle egy kevés segélyt. „Hiszen én küldtem neked tegnap egy levélben” mondá a kérde-zett. „Ugy, akkor bizonyosan abban a levélben lehet, a melyet tegnap a tűkör mögé tettem.” Ép így tesznek igen sokan Istennek-igéretével, ott van a bibliában, de nem veszik elő, s így nem is használhatják.

MINT LEHET IMAHÁZAT ÉPÍTENI.

Egy kínai missionáriusnő a következő megrendítő eseményt jelenti:

Különös öröme és felvidulásomra szolgál, ha egy itteni keresztyén megtérésére gondolok. Ez a férfi mintegy 51 éves az Urat megtele 1901-iki vagy üldözés után, mikor a missionáriusok ismét elfoglalhatták állomásait. Ezv közeli faluban lakott. Ezen napon

bejött a városba bálványai számára gyertyát venni.

Útja a városból hazamenet a missióház mellett vezetett; bement esupa kíváncsiságból, de lehet, hogy más is indította. Az Úr magának választotta; ideje elérkezett. Az ajtónál egy benszülött evangelista fogadta, ki a beszédet mihamarabb az evangéliumra terelte. Az ember elmondá neki, hogy gyertyákat vett házi isteneinek. Mire az evangélista megmagyarázta neki, hogy az hiábavaló fáradság, tudja tapasztalatból. "Egy este" — így kezdé beszédét — "én is akartam gyertyákat égetni;" odahelyeztem a bálványok elé; de elfelejtém azokat meggyújtogatni. Mikor aztán eszembe jutott rémülten odafutottam s láttam, hogy a patkányok felfalják a gyertyákat. (Patkány kimondhatatlan sok van Kínában.) Látni, hogy a bálványok még a gyertyákat sem képesek megóvni a patkányoktól, ekkor így gondolkoztam: "így rajtam sem segíthetnek, keresztyénné leszek, stb." Az ember nagy érdeklődéssel hallgatta, aztán így szólt: "No most már megvettem a gyertyákat; tudod mit, majd én is úgy teszek mint te tettél. Megpróbálom, hogy az én bálványaim is elhagyják-e lopni a gyertyákat, ha igen — akkor holnap megint eljövök, tovább tudakozdani Jézus felől. Többször hallottam már a külföldiektől, s azt következtettem, hogy az ő tanai jobbak, mint a mieink; addig féltem Jézus tanítványává lenni."

Tehát hazament s ígérete szerint eselegetett. És íme a patkányok közelednek és felfalják a gyertyákat. Örömtől sugárzó arcával tér vissza másnap a missionáriushoz és mondja: "Így most már elégetem bálványaimat és követem Jézust. Bálványaink semmik."

Nagy buzgalommal tanult és olvasgatta bibliáját. Mintán a próbaidőt mint megkeresztelendő megállotta, nyilvános vallástételén után megkereszteltetett. Hozzá tartozóitól és környezetőitől kemény üldöztetéseket kellett kiállania, de megmaradt szilárdan és hiven, s tiszteli Istenét életével. Bőre telve daganatokkal és sebekkel. Egy napon bibliáját olvasva rájött, hogy Salamon király az Urnak templomot épített. Gondolta magában: ezt te is megtehetnéd; építs egy kis templomot, hogy a missionárius eljöhessen a népnek az evangéliumot prédikálni. A megmentett menteni kíván, ez bizonyult be ezen kínai megtértnél is. Így de hogyan és miből épüljön a templom, ha jénés; összes vagyona egy darab földből állt; ezt szívesen átengedte volna, de pénzre

is van szüksége az építkezéshez. Mit tesz? Elmegy a missionárius nejéhez s elmondja mit tervez. Ez iparkodik őt lebeszélni, mert tudja, hogy nincsen pénze, sebekkel fedett testével is csak keveset kereshet, s azt mondja neki, hogy ezt az Úr tőle alig kívánhatja; jó lesz, ha még várakozik.

Ezeket hallgatva, majd egy szemrehányó tekintetet vete a missionáriusnőre és ezt felel: "Jézusom sokat, olyan nagyon sokat tett értem, én meg ne tehetném meg ezt? Egész határozottan megteszem". Erre megkérte, hogy a szükséges vizet vele hordassa, amit azért fizet neki, megfogja takarítani az építkezésre. Ezt természetesen nem tagadta meg tőle és adott neki három dollárt kínai pénzben havonként. Elment még a városba a többi missionáriusnőkhöz is és hasonlóan tett, s 9 dollárt keresett egy hónapban. Ez össze a $\frac{3}{4}$ részét félretette az építkezésre, $\frac{1}{4}$ részt élelemre használt fel. Gondoljuk meg mi az, ilyen sebekkel rakott testtel azt a sok vizet hordani, ilyen fáradságos dolgot végezni! Minekutána már néhány hónapig gyűjtögetett, hozzáfogott az építéshez; felkérte a szomszédait, hogy segítsenek neki, majd ő is viszonzni fogja. Ne gondoljátok, hogy ez valami ramek esernök; nem, hanem egy kis egyszerű agyagkunyhó, melybe 70—80 személy fér.

Amint félig elkészült, lezudult egy hatalmas záporosó és az egész alkotmányt elmosa. Ezután némelyikünk megharagudott volna, s abbahagyott volna mindent. Azt is gondolhatja valaki, ez már csak mégis súlyos és jogtalan, ilyen fáradságos munkát pusztulni hagyni! Hogyan lehetséges ez Istentől? De a mi kínaink másként szemlélte ezt a dolgot; elment a missionáriushoz és így szólt hozzá: "Templomom teljesen elpusztult. Az ördög biztosan azt hiszi most, hogy én nem folytatom tovább az építést; de megmutatom neki, hogy nem fog győzni. Holnap újra hozzálátok."

Ugy-e ez hit! Rövid idő múlva felépült a templom, melyet a missionárius egy nagy gyülekezett előtt ünnepélyesen megnyitott. Attól az időtől fogva minden vasárnap rendes istentiszteletet tartanak benne, a hétköznapokon pedig váltakozva jönnek a missionáriusnők és hirdetik ott az evangéliumot az arra járó asszonyoknak, kik tömegesen mennek a városba főlelkéféért eladni. Ezek hallák már ott az üdvözetet, teljes áldás pedig az öröklétben fog nyilvánulni. Sokszor láthatnátok ott a kedves kínaiakat derűs arccal, bár fájt a test tanuskodni és prédikálni. Na, örömmel hír

detik, hogy nemsokára megdicsőült testet fog-nak kapni, a fekélyes helyet. Ennek a léleknek bithisége folytán nem csak ez az emlék áll fenn, hanem még fontosabbak azok az örök-emlékek, t. i. ama lelkek, kik ebben a kápol-nában lelék meg örök üdvöket.

Nem támad-e bennünk is ez a kérdés lelki-ismereti furdalással: "Mit teszek én Jézus-ért?" Nagyon szegyeltem magamat, mikor ezt az embert láttam és hallottam.

RÖVID PRÉDIKÁCIÓ.

Egy hitészónokot felkértek, hogy egy bizonyos szeretetbeli gyűjtés alkalmával tartson egy rövid szónoklatot a keresztyén jóté-legről. Ekkor fellépet a szószerke, s a be-váto ima után bibliát megnyitva, mondá: Alapigém Pldb. 19, 17: "Kölesön ad az Ur-nak, aki kegyelmesen ad a szegénynek; és az ő jótéteményét megfizeti neki." Prédikációm röviden ez: "Ha nektek ez elég kezesség, ad-jatok azonnal."

MIÉRT ADJUNK HALÁT ISTENNEK?

1. Az életért. Isten az élet adója, életün-ket neki köszönhetjük. Ezen élet nagy adomá-nya Istennek, mert ez az élet a jövő üdvösség-re előkészületi idő.

2. Adjunk halát az élet örömeiért. Isten megfoszthatta volna ezt a bűnös világot min-den örömtől, de ő nem tette ezt, hanem be-hatli életünk útjait az örömek virágaival.

3. A kegyelemért, mellyel közeledett hoz-zár Istennek kegyelme a legdrágább kincse Adom bűnös utódának.

4. Lelki testvéreinkért. Ők a mi igazi ba-rátaink. Náluk nélkül rideg lenne e földi éle-tünk. A velük való közösség nemesít, vigyázat-sá sarkal, s örömeink sem volnának teljesek, ha ők nem volnának.

5. Az ev. prédikátoraiért. Ezek noha sze-gények, de mindenkit gazdagítani igyekeznek. Szellemük összes erejét, talentumuk teljessé-gét a mások szolgálatára szentelik. Értéküket csak akkor tudnók felbtesülni, ha egyszerre lehetnének fölünk.

Kedves olvasóink tegyenek még ehhez a mennyit csak akarnak, s azután menjenek be hitos kamráikba az Ur elé.

A MENNYNEK BENNÜNK KELL LENNI, MIELŐTT MI A MENNYEKBE LEHET-

Missió közlemények

IMAHÁZ MEGNYITÁS WEST PULLMAN-BAN.

West Pullmani testvéreink is el jutottak azon állomáshoz, hogy egy teljesen megfelelő épületet emelhettek az Ur diességére. Ezen épület ünnepélyes megnyitása f. h. 8-án lesz megtartva. A megnyitással kapcsolatosan egy néhány este evangélizáló gyülekezetek lesznek tartva.

ALÁMERÍTÉS ORINKONBAN.

Orinkonban nagy örömről velt a mult pün-kösd ünnepén az ottani testvéreinknek. Ugyan is egy román származású barátunk kedves nevével együtt elfogadták az üdvözítőt, s en-nek következtében hitüknek valomására alá merítették. Barátunk alámerítése előtt élén-kezte, az Evangéliumi Ének füzetben levő a-zon kedves éneket:

Hívásodra Uram, trónod elé lépek
Golgotán elfolyt véredben
Keresem üdvömet.

A többi verset már valamennyi magyar testvér énekelte.

Ezen közlemény nagy örömeinkre szolgál, mert látjuk, hogy az Ur a messzi távolban is segíti testvéreinket, s ők viszont igyekeznek az Ur országát építeni tehetségük szerint. Az Ur áldja meg mindnyájukat, hogy egy kedves életet élhessenek az Ur előtt mindenkoron.

IMAHÁZ MEGNYITÁS CLEVELANDBAN.

Az Ur megsegített bennünket Cleveland-ban, hogy az építkezéssel már annyira jutot-tunk, miszerint az Ur segítségével az ünnepé-lyes megnyitás idejét is meghatározhatjuk. Ezen ünnepély szeptember hó 29-én fog meg-tartatni. Örömmünepélyünkre mindenkit sze-retettel fogadunk, ki minket ez alkalomra meg-tisztel látogatásával. Az Isten gyermekeinek ö-röme mindig nagyobb szokott lenni, ha több-felőlől össze jönnek. Tegyük testvéreink e- napot reánk nézve felejthetetlené, jöjjenek mentől számosabban. Hadd forrjunk össze é-rezelemben, s hadd érezze mindenki boldogsá-gát.

gyermek, s mint ilyen a föld legboldogabb lénye.

Női egyetünk elhatározta, hogy nem csak a távolról érkezőket fogadja vendég szeretettel, hanem az egész gyülekezetet, s így lesz alkalunk egy kedves napot eltölteni együtt olyan számban, a mely már magába véve "is örömet gerjeszt a hívő szívében.

Testvérek, jöjjetek sokan.

MENJÜNK A KONFERENCIÁRA.

E hó 14-ikén lesz a rendkívüli konferenciánk, melyre kérjük gyülekezeteinket, hogy elősen képviseltesék magukat. Legyen egy szép testvéries összejövetelünk, melynek maradandó nyoma legyen missziók történetében. A munkások 13-án este tanácskozássra jönnek össze. Mindenki értesitse Gogolyák testvérét, hogy az elszállásolás körül baj ne legyen.

WILLIAMS JÁNOS.

(Folytatás.)

Williams 20 hónap múlva újra meglátogatta a Samon-szigeteket. Mikor az első sziget elé érkezett, egész sereg benszüllött sietett elé. Le esőnokon, hangos örömmel üdvözölték s dicsőekedve mondogatták neki, hogy már ők is a "lotu" követői. Ezután következett a másik sziget, a melynek lakói azelőtt nagyon vérengző természetű vadak voltak; kevéssel azelőtt gyilkolták le egy francia hajó legénységét. Ezért Williams nagyon aggódva nézte, hogy a lakók hogy fogják körül számtalan csónakkal a hajóját. Egyik főnök nagyon hita, hogy szálljon ki a partra. Williams húzódozott, félvén, hogy ő is a franciák sorsára jut. De a főnök így szólt: "Ne félj, mi már nem vagyunk vadak, hanem keresztyének." "Honnan tanultátok a keresztyénséget?" kérdé a hittérítő nagyon meglepetve. "Óh, mondá a főnök, azelőtt 20 hónappal járt itt Viriamu nevű fehér ember, az hozott néhány igehirdetőt; azoktól aztán ide is eljutott a lotu." Williams persze nagyon megörült mindezeknek; még jobban örültek azontán a barnák, mikor megtudták, hogy ő az a Viriamu. Beszélgetésbe eredt velük, s kitűnt, hogy a benszüllöttek közt van egy, aki kis csónakján minden héten átevez a szomszéd szigetre, az igehirdetőkhez, s amit azoktól hall, azt tovább hirdeti a saját szigeten. Kérték, hogy nekik

van a lotuval", hogy ne kelljen a lotuért más-hová folyamodni. Williams könnyekig meg volt indulva. Malietoa király székhelyén pedig valósággal fényes fogadtatás várt; hét-száz ember előtt hirdette a szabadító evangéliumát. Ott voltak a főnökök, a feleségeik által szőtt pompás köpenyökben; a hajuk benszüllött divat szerint fésülve; egyiknek feje olyan volt, mint a sündiszó; a másik óriási, tornyos hajviseletben jelent meg; a harmadik pedig he volt fonva a haja és egyenesen fölfelé irányítva. Az asszonyok is díszesen jelentek meg; az areukat élénk színekkel festették be, jó vastagon. Malieton azt sem tudta, hová legyen a nagy örömtől, s így szólt: "Megfogadom ünnepélyesen, hogy az én lelkemet egészen Jehovának adom át, és nem nyugodom, míg ez az igaz tudomány az egész orszá-
ban el nem terjed."

(Folytatjuk.)

"Anyám" mondá a tanuló ifju anyjának, midőn közeledett az az idő, hogy vissza megy az iskolába. "Nem tudom eléggé elmagyarázni neked, hogy mily kedves lett előttem az üdvözítő, amióta ebben az iskolában vagyok. Ugy tűnik nekem, mintha soha nem éreztem volna oly közel Őt, mint ott az iskolában. Elmondom neki minden bajomat, minden szükségemet és kísértéseimet, s olyan jól esik nekem, ha vele időzhetem.

Az anya könnyes szemekkel mondta el fiának ezen szavait hívő ismerősei előtt, s hozzá tette: Igen nehezen számtam rá magamat, hogy gyermekemet más városba küldjem, de mióta azt mondta nekem, hogy az Ő jézussal társalog, most már nem kell féltennem.

IMAHÁZAK CIMEI:

Ward missió. Ward W. Va. Box 56.
Butte, N. Y. 201 Amherst.
Cincinnati, O. (Román) Dayton, and Whiteman Strs.
Cleveland, O. E. 79 Str. 2804.
Cleveland, O. West Side missió: 2111 W. 25-ik utca.
Dayton, O. Dakota Str.
Homestead, Pa. 149 N. 4th Ave.
McKeesport, Pa. Market Str.
New York. Second Ave. 164.
Passaic, N. J. 208 4th Str.
West Pullman 810-119 Str.
Philadelphia 938 N. Fifth Str.
Harrisburg Herr St. near N. Cameron
Scranton Cor. Bundy and Return Ave.
Beverly Cor. 6th Ave. and Dixon Str.
New Castle, Pa. 7. E. Reynolds Str.
Detroit gyülekezet: Vanderbilt Ave., Detroit, Mich.

Felolvasó szerkesztő: OROSZ ISTVÁN.